

HE VIST UN MIRACLE

Això és el que té de bo l'estiu: que la major flexibilitat d'horary i la menor quantitat de treball, permet anar pel món (encara que, per a molts només sigui el món petit de prop de casa) i, anant-hi amb la vista atenta, es poden donar **cops d'ull** a paisatges i situacions molt diversos.

Per començar, doncs, aquesta reflexió de vacances, us explicaré **un miracle**. Si, com diu el Fabra, aquest nom s'aplica a un «fet sobrenatural, fet que es desvia de les lleis conegudes de la naturalesa», us asseguro que el nom li escau ben bé al succés que us volia contar.

Per un cantó és ben segur que els éssers sobrenaturals, (Déu i sa Mare, per entendre'ns) hi tenen molt a veure. Per altra banda, si la naturalesa humana és egoista i tira a buscar el propi benestar i, més encara, en aquesta nostra època, el plaer edonista i individual, ja veureu ben bé com això que us diré **se'n desvia** moltíssim.

En una alterosa i perduda rectoria de muntanya, camins amunt de la comarca del Berguedà, ens reben els seus tres estadants d'aquell diumenge: una senyora ja gran (ens parlarà de la jubilació anticipada de la seva anterior vida professional),

un jove d'uns 16 anys i un noi de 9 o 10, eixerit com un pèsol.

Damunt de la taula de la sala noble de la casa, hi ha Jesús en l'Eucaristia, voltat de llum i flors boscanes, en nom del qual ens reben i ens escolten, malgrat l'hora intempestiva. Ella ens explica que van convertint una casa abandonada temps ha, en centre d'acolliment per a tota mena de gent desorientada i fins i tot desesperada com la que produeix la nostra societat sense fe ni amor. L'ha cedida el bisbat de Solsona a una petita comunitat de laics i sacerdots que, amb el seu treball personal i el dels que hi demanen acollida, la van posant en condicions.

No volen donatius. Volen ajudar els que s'ajudin i acollir tot-hom. La bona senyora ens parla del silenci, de la pregària comunitària, de la pau, del model de Francesc d'Assís... Abans d'acomiar-nos, ens demana de fer uns moments de silenci davant de «l'Amo de la casa». Després, ens acompanyen fins al cotxe, donant-nos la pau.

Encara hi ha miracles al segle XX, i jo n'he vist un que vull compartir amb vosaltres.

LLUÍS BADIA I TORRAS